

Ko se ti življenje obrne na glavo

Bil je hladen večer. Z očetom sva se po avtocesti vozila proti letališču. Cesta je bila pretežno ravna in le kje se je pojavil kak avtomobil. Strmela sem skozi okno in opazovala svetleče zvezde, ki so se ob jasnem zimskem večeru svetile, kot se običajno kristali snega na soncu.

Ura se je bližala polnoči. Čez približno dve uri bo z letališča odletelo letalo in odpeljalo vse najboljše slovenske karateiste na svetovno tekmovanje v Berlinu, ki bo po dveh mesecih šolskih, regijskih in državnih tekmovanj končno pokazalo, kdo je najboljši svetovni karateist.

Na to tekmovanje sem se pripravljala vse življenje. Trenirala sem pozno v noč in jedla beljakovinsko hrano, ki je pomagala, da so moje mišice postale močne in me ni nič na tem svetu podrlo. Vse življenje sem sanjala le o tem tekmovanju, ki vsakega karateista pripelje na sam vrh, in globoko v sebi sem vedela, da je ta vrh že moj, saj sem v karateju – še največ v borbi – premagala že veliko deklet, za katere je v tistem času veljalo, da niso premagljive.

Moj oče glede karateja ni popuščal. Ko je bil mlad, je tudi sam poskušal priti na to tekmovanje, vendar mu je takratna operacija hrbtenice zaradi zloma vse to preprečila. Ko je izvedel, da je moja mama noseča, je bil presrečen, saj je vedel, da bo svojega otroka pripeljal do tja, kjer je sam končal, in še dlje. Njegova želja je sicer, ko je izvedel, da bo dobil hčer, malo zamrla, ampak ko sem začela kazati znake borbenosti in moči, ki za moja leta niso bili običajni, je takoj pograbil možnost in me začel učiti, dokler nisem prišla do tu, kjer sem zdaj.

Skoraj sva že prispela do letališča, ko me je oče z iskrivimi očmi vprašal: »Si kaj živčna?« Preden sem mu odgovorila, sem pomislila, koliko mu mora to pomeniti, da je njegova hči prilezla tako visoko. »Nisem tako živčna kot vznemirjena, saj bom lahko spoznala veliko talentiranih karateistov in se od njih marsikaj naučila.« Oče se je nasmejal in me pohvalil, ker tako razmišljam, da se lahko iz vsake priložnosti naučim kaj novega, pa čeprav od tekmecev.

Prispela sva na letališče in parkirala v garažni hiši, ki je stala poleg in bila namenjena vsem potujočim, ki so prišli z avtom. Oči je parkiral avto in iz prtljažnika vzel prtljago. Hitro sva odšla do sprejemnega prostora, kjer so preverili, če imava s sabo kaj nedovoljenega. Po pregledu sva odšla v čakalnico, kjer so že bili ostali, ki jim je uspelo priti med prvih deset na državnem tekmovanju. Poleg njih so sedeli njihovi trenerji in starši.

»Katarina, pa si le prišla. Sem že mislil, da te ne bo!« se je za mano zadril moj trener, ki je v vsaki situaciji dobil nekaj, iz česar se je lahko pošalil. Režeče je pristopil do mene in mi pomolil roko, ki je nakazovala, da mi hoče dati kepco. S svojo pestjo sem udarila v njegovo in njegov obraz se je skremžil: »Ooo, punca, počasi, saj nisem tvoj nasprotnik na tekmi, ni mi treba zdrobiti roke.« Tokrat se je zasmejal oči. Verjetno je bil ponosen name, ker sem v bolečino spravila svojega trenerja. Vedela sem, da se moj oče in trener ne marata preveč in da ju bo treba kar precej držati narazen, če bom hotela, da se do Berlina ne bosta pobila med sabo.

Ura na letališču je minila hitro in čas je bil, da se vkrcamo na moderno in zelo udobno letalo. Usedla sem se na sedež ob oknu, oče pa poleg mene. Zrla sem ven. Nikoli se še nisem peljala z letalom in glede tega sem imela manjše pomisleke, saj sem slišala že za marsikatero hudo nesrečo. Na koncu me je oče le prepričal, da bo vse v redu in da se nam ne bo nič zgodilo.

Letalo se je začelo počasi premikati in se dvigovati. Ko smo prišli do višine, ki je bila naročena pilotu, je stvardesa po zvočniku sporočila, da se lahko odvežemo in sprehajamo po letalu. Odšla sem na stranišče. Oče je medtem bral časopis, ki je naznanjal najnovejše novice na področju športa. Ko sem prišla nazaj in se ponovno usedla, sem opazovala oblake, ki so v mesečini izgledali kot sladkorna pena, kot mehke postelje, na katerih bi z lahkoto zaspala. Gledala sem zvezde, ki so bile na tej višini še lepše in svetlejše kot na tleh. Opazovala sem Luno, ki je razsvetljevala našo pot, in nato počasi zaspala.

Zbudil me je strašen pok. Pogledala sem skozi okno in videla, da je odneslo desno krilo letala. Skozi zvočnike se je tedaj zaslišalo: »Pozor! Vsi potniki se privežite in postavite v zaščitni položaj – sklonite se in dajte glavo med noge. Prosimo vas, da ostanete mirni in upoštevate navodila.« V pilotovem glasu se je slišal strah. Pogledala sem očija in v njegovih očeh sem prvič videla dvom. Objela sem ga in mu rekla, da ga imam rada. Tudi on me je močno stisnil in mi odgovoril z enakimi besedami. Oba sva se sklonila in naredila, kot nam je naročil pilot. Čutila sem, kako padamo. Samo čakala sem, da bomo pristali na tleh in se bo moje življenje izteklo. Vse trenutke, treninge, tekmovanja sem prevrtela v glavi in začutila, da po mojem licu teče solza.

Preden smo padli na tla, je pretekla cela večnost. Vsaj tako se mi je zdelo. Ko smo udarili ob gladino reke, je odneslo streho in polomilo še drugo krilo. Sila me je odnesla iz letala in kmalu sem pristala v vodi. Čutila sem, da se mi je nekaj zavilo okoli nog. Poskušala sem videti, kaj to je, vendar me je nenaden sunek elektrike povsem ohromil. Potopila sem se pod vodo. Čutila sem, da je vse končano. Energija v meni je usihala, moje življenje je počasi ugašalo.

*

Prebivalci, ki so živeli poleg jezera, so takoj prišli pogledat, kaj se je pripetilo. Videli so trup letala, okoli pa preostale dele, ki jih je ob padcu odneslo na različne konce. Eden od mimoidočih je poklical rešilce na mednarodno telefonsko številko 911, ostali pa so medtem odšli pogledat, če je kje kdo, ki je nesrečo preživel. Prišli so do območja, kjer je bilo ogromno trupel. Stopili so v vodo in brodili med njimi, da bi videli, če kdo diha ali kaže kakšne znake življenja. Eden od prebivalcev je prišel tudi do Katarine in potipal njeno zapestje, če se še vedno čuti srčni utrip. Ko ga je začutil, je od veselja zakričal: »Hej! Pridite sem! Tukaj je dekle. Pomagajte mi jo odnesti iz vode.« K njemu je prišlo nekaj ostalih domačinov in skupaj so jo izvlekli iz vode. Na površju so jo začeli oživljati, dokler niso prišli reševalci. Ko so prispeli, so nekateri odšli oživljat Katarino in jo stabilizirati na nosila, medtem ko so drugi domačine povpraševali, če je kje še kakšen preživeli.

*

Slišala sem sireno. Njen zvok je trgal tišino v moji glavi. Slišala sem reševalce, ki so hiteli na pomoč. Slišala sem domačine, ki so govorili o preživelih. »Ona je edina preživela ...« Edina preživela, edina preživela – besedna zveza je odzvanjala v moji glavi in me morila, zatirala, uničevala ...

Prebudila sem se. Slišala sem piskanje naprave, ki je merila moj srčni utrip. Razgledala sem se okoli sebe. Bila sem v bolnišnici. Postelja, na kateri sem ležala, je bila obdana z vsemi mogočimi napravami. Takoj sem prepoznala, da nisem v Sloveniji, saj se je videlo, da je bolnišnica modernejša. Pogledala sem skozi okno. Mesto je bilo temno. Očitno je bila še vedno noč. Ali pa že druga. Koliko časa sem bila sploh nezavestna? Kaj je sploh narobe z mano? Šele tedaj sem se ozrla po svojem telesu, da bi videla, če sem si kaj zlomila. Takoj sem videla, da je moja levica v mavcu, verjetno se je zlomila, ko smo padli. Ni tako hudo, zacelila se bo in naprej bom lahko trenirala karate. Moj pogled je šel naprej in iskal posledice nesreče. Prišel je do mojih nog. Te so izgledale dobro, nobena ni bila v mavcu, kar je pomenilo, da sem si zlomila samo roko. Idealno.

Poskušala sem vstati, ampak ni šlo, noge me niso ubogale. Poskusila sem še enkrat. Brez uspeha. Je možno, da je z nogami vseeno nekaj narobe? Sem morda postala hroma? Spreletela me je mrzlica. Kaj če je res? Kako bom trenirala karate, kako bom lahko živela? Nenadoma me je vse upanje zapustilo. V glavi sem čutila neznanski pritisk in ničesar več nisem mogla storiti. Le zaprla sem oči in zaspala.

Naslednje jutro me je zbudil klepet zdravnikov, ki so stali ob moji postelji in najverjetneje razmišljali o moji nesreči in anamnezi. Verjetno so se spraševali, kakšno življenje sem izgubila zaradi neumne letalske nesreče.

Ležala sem in poslušala, kaj se pogovarjajo. Nič nisem razumela, saj so govorili v nemščini. Nekako me je postalo strah, kako mi bodo razložili, kaj je z mano narobe, saj kljub temu, da sem na gimnaziji imela nemščino, nisem ravno razumela strokovnega jezika. Na mojo srečo je vstopil še en zdravnik. Pozdravil je kolege – v nemščini, nato pa stopil do moje postelje in z mano spregovoril v slovenščini.

»Živijo, Katarina! Kako si?« me je z žarečimi očmi vprašal zdravnik.

»Recimo, da sem v redu,« sem mu strahoma odgovorila. Hitro je nadaljeval:

»Po vsem, kar si prestala, si v redu, ampak na žalost je tvoje karatejske kariere konec. Pri nesreči ti je v hrbtenici zaradi elektrike pretrgalo živce v hrbtenjači, kar pomeni, da si hroma. Srečo imaš, da ti jih je pretrgalo nizko, da so tako ohromele le noge. Če bi se premaknili le malo višje, bi bila hroma od vratu navzdol. Poleg tega si si zlomila tudi roko, ampak to ni tako hudo. V nekaj tednih se ti bo zacelila.«

Resnica me je zbolela. Zdaj je zdravnik le potrdil moje domneve, da ne bom več hodila, da sem hroma. Zakaj naj zdaj živim? Izgubila sem edino, kar mi je pomenilo največ. Izgubila sem karate.

Ko sem v sebi obdelovala izgubo, sem se spomnila na očeta. »Kaj pa moj oče? Je še živ?« sem hitro vprašala zdravnika, da bi morda ohranila še kanček upanja, ki mi ga je ostalo. Zdravniku se je zmračil pogled. Sklonil je glavo in počasi rekel: »Vsi ostali so podlegli pritisku, ker so bili privezani in jih ni odneslo ven iz letala kot tebe. Našli smo jih mrtve s povsem zdrobljenimi kostmi. Katarina, žal mi je.«

Zdaj se je glava povесila tudi meni. Izgubila sem očeta, prej še mamo. Za kaj naj sploh še živim? Nimam družine, nimam športa, nimam več življenja. Pristala bom na vozičku in se le še vozila okoli. Ne bom mogla več hoditi, plesati, teči ... Vse je izgubljeno.

Zdravnik je opazil mojo potrtost. Pomignil je svojim kolegom, da so se umaknili, in se poslovil z obljubo, da bo še vse v najlepšem redu. Kaj pa ti veš, kako je, če si na mojem mestu? Nič ne bo v redu.

Zdravnik je izginil. Ozrla sem se skozi okno. Začela sem razmišljati, v katerem nadstropju sem. Kaj bi bilo, če bi skočila skozi okno? Vsaj končala bi to morijo. Malo sem se dvignila v postelji. Po višini stolpnic in tega, kar vidim, bi sklepala, da sem nekje v osmem nadstropju. Če bi skočila skozi okno, bi verjetno umrla. Samo kako priti do okna? Počasi sem poskušala vstati. Kripelj, kakršen sem, bom malo težje prišla do okna.

Nad mesto se je spustil mrak. Prikazalo se je igrišče samih luči, ki so se med sabo lovile in iskale, tekmovala in združevale. Luči v bolnišnici so se počasi ugašale in to je bil znak, da lahko naredim, kar mislim. Dvignila sem se z eno nogo in se pomaknila proti robu postelje. Noge sem položila na tla in se z eno roko ujela, da ne bi padla. Premaknila sem se proti stolu, ki je stal ob oknu. Nerodno sem se poskušala usesti nanj in v tretjem poskusu mi je končno uspelo. Prijela sem za kljuko okna in ga odprla. Skobacala sem se na okensko polico in svež zrak je zadel ob moj obraz.

Sedela sem na okenski polici in zrla v daljavo. Pomislila sem na svoje življenje, na svojo prihodnost. Verjetno me nihče ne bo imel rad, saj nihče ne bo hotel imeti za partnerja invalida, ki ne zmore sam skrbeti zase. Čez nekaj dni bom dopolnila osemnajst let in vse življenje sem načrtovala, kaj bom počela na osemnajsti rojstni dan. Ko sem predlagala očetu, da bi v Berlin odšla z avtom, sem čutila, da bo na letalu nekaj narobe, vendar sem popustila. Kaj bi dala, da bi lahko čas zavrtela nazaj in očija prepričala, da greva z avtomobilom.

V očeh sem začutila solze. Pogledala sem proti tlam. Ta so bila zelo oddaljena, ampak nekaj me je vleklo k njim. Počasi sem se začela nagibati proti njim, vse bolj in bolj, dokler me ni prevesilo. Moje noge so zdrsnile z okenske police in moja zlomljena roka je bingljala navzdol. S težavo sem se še oklepala okenske police, na kateri sem sedela. Postala sem živčna, nisem več hotela umreti. Poskušala sem se dvigniti, ampak mi ni uspelo. Moja roka se je le še s težavo držala police in prsti so počasi polzeli z nje.

Začela sem kričati. Ravno ko je moja roka popustila, je do okna priteknel mlad fant, ki me je prijel in povlekel nazaj v bolniško sobo.

Fant me je z okenske police prenesel na posteljo in me previdno položil nanjo. Nekaj mi je rekel v nejasni nemščini. Nisem ga razumela in to je kmalu spregledal, nato pa nadaljeval v angleščini: »My name is Luka. What's your name?« Preverila sem ga s pogledom in odgovorila: »Katarina.« Luka je nadaljeval: »This is a beautiful name. Where are you from?« Zanimivo mi je bilo, kako mu je bilo vseeno, da me je ravnokar rešil pred smrtjo in se je hotel z mano le spoznati. »From Slovenia,« sem mu poskušala čim prijazneje odgovoriti. Luka se je nasmehnil in rekel: »Lepo je vedeti, da nisem tu edini, ki prihaja iz prelepe Slovenije.« Lukov odgovor me je presenetil, saj sem sklepala, da ni tukaj poleg tistega slovensko govorečega zdravnika nikogar, ki bi tudi znal slovensko ali celo bil Slovenec.

»Kako pa, da si tukaj?« sem ga previdno vprašala.

»Študiram medicino in sem tukaj na praksi – pomagam fizioterapevtom, saj bi rad enkrat v prihodnosti to postal tudi sam,« je hitro odgovoril, nato pa nadaljeval: »Kaj pa je tebe prineslo sem?«

»V Berlinu sem imela tekmo, ki jo je prestregla letalska nesreča in me privedla sem, v bolnišnico.«

Luka je razumevajoče pokimal, nato pa nadaljeval z najinim pogovorom: »In postala si hroma?«

»Ja,« sem s sklonjeno glavo odgovorila. Gledala sem predse, ko me je Luka objel in rekel: »Zelo zanimivo, kako se kdaj usoda poigra z nami.« Očitno je spregledal, da je morda to krivo za to, da sem hotela skočiti skozi okno. Nadaljeval je: »Verjetno ti je zelo hudo, ampak vedi, da smo okoli tebe ljudje, ki ti bomo pomagali čez to. Vse bo v redu.«

Njegove besede so mi odzvanjale v glavi še po tem, ko je odšel iz bolniške sobe. Še vedno sem čutila njegov objem, ki me je pomiril. Čutila sem, da bo res vse v redu. Gledala sem skozi okno. Zunaj je bilo lepo. Naslonila sem se na posteljo in počasi zaspala.

Naslednje jutro me je zbudila sestra. Prinesla mi je zajtrk, nato pa odšla. Odkrila sem posodo in pogledala, kaj bo obsegal moj meni. Kruh, maslo in breskova marmelada. Okusno. Z eno roko sem si skušala namazati kruh. Ko sta bila namaza vsaj približno dobro nanesena, sem začela jesti. Ugriznila sem v kos kruha in žvečila. Vzela sem si čas. Gledala sem skozi okno in razmišljala, koliko ljudi na tem svetu je doletela enaka usoda. Kakšno je njihovo življenje? Je zdaj za njih svet divjina, v kateri se nevarnost, grdi pogledi, brezsravno režanje le vrstijo, ali je zdaj za njih svet poln usmiljenja, nasmeškov, pomoči in usmiljenja? Kaj pa, če je mešanica obojega?

Moje razmišljanje je prekinil prihod slovensko govorečega zdravnika. Pozdravil me je in jaz sem mu odzdravila. Obrnil se je in svojim kolegom pokimal, da lahko vstopijo v sobo. Počasi so prišli noter in pred posteljo je kar naenkrat stala celotna zdravniška armada. Pogovarjali so se. Medtem ko so se oni pogovarjali, sem si vzela čas in pogledala, kako je ime vsakemu. Tisti, ki je z mano govoril v slovenščini, je bil dr. Schmid.

Po krajšem posvetu je dr. Schmid spregovoril: »Nam pokažeš levico, da vidim, če je vse v redu z mavcem?« Pokimala sem in mu pomolila roko. Pregledal je, če je vse v redu in če mavec kje ne poka. Nekajkrat me je tudi vprašal, če me kaj boli. Vedno sem zanimala. Ko je končal s pregledom roke, je zdravniška armada odšla. Preden je odšel tudi sam, mi je še rekel: »Tvoja roka je zaenkrat stabilizirana. V nekaj tednih bo zaceljena, saj kost ni bila popolnoma zlomljena. Glede nog pa bom danes k tebi poslal pripravniškega fizioterapevta, ki ti bo znal pomagati. Zdaj pa na svidenje.«

»Na svidenje,« sem mu odgovorila.

Sklepala sem da bo k meni prišel Luka, saj je znal govoriti slovensko in še pripravnik je bil. Gledala sem skozi okno. Mesto v jutranji zarji ni izgledalo tako privlačno kot ponoči. Razmišljala sem, kaj lahko počnem. Verjetno bom tukaj še nekaj časa in če bom samo ležala, me bo pobralo od dolgočasje. Pogledala sem okoli sebe, da bi videla, če je kje kakšna stvar. Nič, le različne naprave. Iz obupa sem se ulegla na posteljo in zaspala.

Zbudilo me je nekaj zelo glasnega. Odprla sem oči, da bi videla, kaj to je. Bil je Luka. Dve železni posodici je udarjal skupaj in se drl. Ko je videl, da sem budna, je končal in z velikim nasmeškom in razigranostjo rekel: »O, se je vaše veličanstvo le zbudilo iz popoldanskega počitka?« Nasmehnila sem se in pokimala, nato je nadaljeval: »Naše zdravniške gnade so se odločile, da bom tvoj fizioterapevt, ki ti bo pomagal pri različnih razgibalnih vajah – do nadaljnjega. Zato bi kar pričela z delom, če je vašemu veličanstvu prav?«

Nisem si mogla pomagati, da se ne bi nasmehnila, nato pa sem mu odgovorila: »Seveda lahko začneva, tako bova prej končala in ne bom zamudila svojega drugega popoldanskega počitka.« Luka je uvidel, da sem sprejela njegovo šalo: »Seveda, drugega počitka res ne smete zamuditi.« Njegov obraz se je ponovno spremenil v hudomušen nasmešek. Prenehal se je smejeti in začel stopati proti vozičku, na katerem je imel ogromno stvari. Pogledal me je in rekel: »Vem, da si že nekaj časa tukaj, ampak šele zdaj so nam poslali stvari, ki so jih našli v letalu. Veliko jih je ostalo uporabnih, saj je prostor, kjer so bile shranjene, ostal cel in zato vanj ni prišla voda, so pa bile nekatere uničene zaradi pritiska. Je morda kaj od tega tvoje?«

Voziček je potisnil proti moji postelji, da sem lahko videla, kaj je na njem. Imela sem srečo, saj je bila na njem moja torba. Previdno sem jo vzela in preverila, če je v njej vse celo. Oblačila so bila skoraj nedotaknjena, le telefon je imel manjšo prasko, ki pa ni vplivala na njegovo delovanje. »Je morda še kaj od tvojega očeta? Če je, lahko vzameš, seveda če želiš.« Natančneje sem pogledala. Na vozičku ni bilo ničesar, kar bi pripadalo njemu, zato sem Luki odkimala.

»V redu, potem pa pojdiva na zanimivi del. Kot veš, boš zdaj za premikanje uporabljala voziček. Ne boj se, ni težko, ampak potrebno se bo navaditi,« mi je na hitro predstavil Luka, nato pa odšel ven. Čez pet minut je bil nazaj, pred sabo pa je porival voziček. »Tako, to je zdaj tvoje začasno prevozno sredstvo, ki te bo peljalo okoli sveta.« Nasmehnil se je, ampak meni se šala ni zdela smešna. Kruta usoda, ki mi je namenila, da bom do konca življenja na vozičku, je bila vse prej kot smešna.

Luka je videl, da me ne zabava, zato se je posvetil delu: »Dokler boš imela zlomljeno roko, ti bom na voziček pomagal jaz, potem pa boš morala znati sama. Najprej boš vedno morala preveriti, če je voziček stabilen. Potem boš nanj položila eno roko – tisto, ki je na strani, s katere greš na voziček. V tvojem primeru je to desna. Nato se boš s telesom premaknila bolj proti vozičku. Za tem bo sledila še leva roka, s katero se boš na voziček dokončno odrinila. Ko boš na vozičku, boš samo še z rokami dala noge s postelje in lahko boš šla naprej. Preprosto. Zdaj pa poskusi, ampak brez obremenitve leve roke. Namesto nje ti bom pomagal jaz.«

Preverila sem, če je voziček stabilen, nato pa naredila točno tako, kot mi je pokazal Luka. V resnici je bilo res preprosto. Perspektiva je bila z vozička res zanimiva. Vse je bilo nižje, a vseeno visoko. Na njem sem se počutila precej gosposko. »Dokler imaš roko v mavcu, te bomo vozili mi, da se ne bi še dodatno poškodovala. Večerjo boš počasi začela jesti v pritličju, kjer je jedilnica, zato ti bom pokazal, kako priti do tja.« Prijel je za ročaja in me odpeljal. Prvič sem videla hodnik te bolnišnice. Vsi so divjali sem ter tja, negovalci so vozili postelje, medicinske sestre so hitele z različnimi infuzijami, zdravniki so s kartotekami hodili od pacienta do pacienta. »Je pa zelo živahno tukaj,« sem rekla Luki. »Ja, kar precej, sploh danes, ker se je zgodila avtomobilska nesreča,« mi je odgovoril. »Oh, upam, da bo z vsemi vse v redu.«

Kmalu sva prišla do stopnišča, poleg katerega se je nahajalo dvigalo. Vstopila sva in se odpeljala v pritličje. Tam je bila velika sprejemna soba z recepcijo in vhodom v jedilnico. Jedilnica je bila ogromna.

Na eni strani so bile mize, ki so bile prilagojene nam, invalidom, na drugi strani pa so bile mize za tiste, ki so bili samo poškodovani.

»Tukaj bo tvoje mesto,« je rekel Luka.

»Prijetno,« sem mu zadržano odgovorila.

»Zdaj ko veš, kje je jedilnica, bova odšla nazaj v sobo, kjer ti bom pokazal vaje za razgibavanje. Te boš morala opravljati vsak dan najmanj trikrat.« Pokimala sem mu.

V sobi mi je pokazal vaje. Niso bile zahtevne. Preden je odšel, je še rekel: »To bo samo tvoja soba, zato si lahko svoje stvari razporediš, kot hočeš. Če kaj potrebuješ, pa povej in ti bom šel iskat v trgovino.«

»Res hvala. Kdaj pa bo večerja?« sem ga vprašala.

»Okoli šeste bom prišel pote. Imaš še eno uro časa,« mi je odgovoril.

»V redu. Hvala še enkrat. Adijo.«

»Adijo,« je odzdravil in šel.

Ker sem imela uro časa do večerje, sem se odločila, da si bom v tem času uredila življenje, saj sem ugotovila, da se ne bo izplačalo samo životariti. Pogledala sem v svojo torbo. Iz nje sem vzela telefon in slušalke. Ker je bil telefon prazen, sem ga dala polniti, nato pa sem se s slušalkami priklopila nanj in si zavrtela nekaj glasbe. Iz torbe sem vzela oblačila. Ni jih bilo veliko, ampak za prvo silo bo. Počasi sem splezala na voziček in se s pomočjo odtravanja od postelje pripeljala do okenske police, na katero sem položila oblačila. Ko sem prišla nazaj do postelje, sem na nočno omarico zložila še preostanek stvari, ki sem jih vzela, v primeru da bi mi bilo na tekmovanju dolgčas. Knjige sem zložila na najnižjo polico, nad njih pisala in zvezek, na koncu pa še svojega plišastega medvedka ter osebne stvari. Ko sem končala, sem počasi poskušala priti do stranišča. Po opravljeni potrebi sem se ulegla na posteljo in ponovno gledala skozi okno ter čakala na večerjo.

Dnevi so se hitro prelivali v tedne in tedni so se združili v mesec. Moja roka se je v tem času že povsem zacelila in končno sem lahko snela mavec. Povsem sem se že naučila vaj, ki so mi pomagale pri ohranjanju mišic v nogah, in se navadila na novo življenje. Počasi se mi je tudi iztekal čas v tej bolnišnici. Dr. Schmid mi je povedal, da me bodo počasi poslali nazaj v Slovenijo v rehabilitacijski center Soča, kjer naj bi se dokončno navadila na novo življenje. V vsem tem času sem se zelo navezala na Luko, saj sva bila skupaj dobesedno ves čas, in mislim, da se bo od njega zelo težko odtrgati.

To jutro je v sobo spet prišel dr. Schmid in rekel, da bom naslednji dan odšla domov. Njegove novice sem se zelo razveselila. Končno bom spet videla našo hišo, za katero je do zdaj skrbela naša sosedka. Me prav zanima, kako bo doma. Zdaj sem stara osemnajst let in nekako bom morala preživeti sama. Si bom dobila službo, bom nadaljevala z izobrazbo? Na ta vprašanja nisem vedela odgovora, ampak nekako sem čutila, da bo vse v redu.

Naslednje jutro sem počasi spakirala svoje stvari. Ravno ko sem končala, je k meni prišel Luka, vendar tokrat ni bil oblečen v uniformo kot običajno. »Zakaj nisi v uniformi?« sem ga dvomljivo vprašala.

»Domov grem kot ti,« mi je odgovoril z velikim nasmehom, nato pa nadaljeval: »Peljal te bom nazaj v Slovenijo in nadaljeval s študijem. Seveda če vam je prav, vaša visokost.«

»Ja, to bi bilo super,« sem mu, tokrat tudi jaz z nasmehom, odgovorila.

»Veš, nekaj sem te še hotel vprašati oz. ti povedati.«

»Ja, kar povej.«

»Všeč si mi.«

»Resno?« sem ga nejeverno vprašala.

»Resno. Že od prvega dneva si mi všeč in rad bi ti pomagal pri nastanitvi v dom in nasploh v življenju, ker si res prijetna punca. In čeprav si na vozičku, si zelo spretna. Če ti nisem všeč, bom razumel in se ti ne bom vsiljeval.«

»Luka, tudi ti si mi že zelo dolgo všeč in neskončno bi bila vesela, če bi bil z mano, ker si zelo zabaven in čisto drugačen od ostalih fantov.«

Približal se mi je in me objel ter mi na uho zašepetal, da me ima rad, jaz pa sem mu enako nazaj. Ko je končal z objemom, je pograbil mojo prtljago, jaz pa sem se namestila na voziček. Preden sva odšla iz bolnišnice, sva se še poslovila od vseh zdravnikov in nato odšla.

V Sloveniji me je Luka najprej peljal domov, da sem lahko vzela svoje stvari in se zahvalila sosedi, ker je pazila na našo hišo in skrbela za rože. Nato sva odšla v center, kjer sva se za nekaj časa poslovila, saj je moral tudi on domov. Ko je odšel, sem ga opazovala s ploščadi pred centrom. Razmišljala sem o vsem, kar se mi je zgodilo v zadnjem mesecu in zelo sem bila hvaležna, da me je Luka takrat rešil pred smrtjo. Spomnila sem se besed dr. Schmida, ki je dejal, da bo vse še dobro. Res je vse v redu. In zdi se mi, da bo vse šlo le še na bolje.

Mirjam Krevs, 8. razred